

ham en Appanage, f. Eks. en Million. Dette gør Rigsdagen, men erklærer samtidig, at det, at den bevilger Appanagen, ingenlunde er en Godkendelse af hans Oprindelse, men kun en ganske simpel Erkendelse af, at han er der; hvorfor man giver ham de Penge, af hvilke han maa leve som Konge over det Land, han altsaa ved Voldsdaad har erhvervet sig. Jeg har den Fornemmelse, at denne Usurpator vil derefter tage det med Ro. Han vil sige: ja, vel, I anerkende ikke min Oprindelse, men I give mig det, jeg fremtidig skal have at leve af og basere hele min Stilling paa, overhovedet det, som det for mig kommer an paa; jeg føler mig tilstrækkelig anerkendt gennem Appanagen af Rigsdagen — og saa sidder denne Mand med Ro Resten af sit Liv og styrer Landet, saa længe han kan saa sine Undersaatter til at beholde ham. Jeg kan godt tænke mig i Middeldalderens Skolastik en saadan Definition af Forfættelsen mellem Anerkendelse og Godkendelse som det ærede Medlem har givet, Anerkendelsen af en Tings Væren, men ikke Godkendelse, af dens Vorden. Man vil vist være enig i, at i Middeldalderen kunde den have gjort det ærede Medlem ganske anset i skolastisk Henseende, men jeg tror, at naar vi tale om praktisk Politik — og han plejer jo at sige, at han kan se bort fra Principperne og gaa til det rent praktiske Syn paa Tingene — vil han indrømme mig, at han har givet den Godkendelse, han forlangte, og den, paa hvilken man kan leve i Fremtiden. Der er da fuld Overensstemmelse for mig mellem de Bevillinger, man i Gaar gav paa Finansloven, som nu er vedtagen, og den Maade, hvorpaa man nu her gennem Hærloven forlanger Bevillinger til det Mandstab, de Artilleri- og Ingeniørkompagnier, som skulle bruges til Københavns Befæstning. Jeg har forstaaet det ærede Medlem for Præstø Amt's 6te Valgkreds saaledes, at hans Stilling er den, som egentlig ogsaa var det ærede Medlem for Præstø Amt's 1ste Valgkreds (S. Scavenius) Stilling, at han gaar med til dette, fordi han vil have Forlig. Jeg tror ikke, det er, fordi han vil opnaa en Belparelse paa 200,000 Kr., for det er næppe det, det ærede Medlem har anset for det højeste, han vilde kunne opnaa, og vi kunne vel ogsaa nok gaa ud fra, at den meget hurtigt vil vise sig ganske illusorisk. Det er noget, som ingen kan have en begrundet Mening om, men som der er stor Sandsynlighed for. Jeg tror, han har gjort det, som er fæst, at han overhovedet har været med til i Aar at skabe Forliget, alene af politiske Grunde, og det er derfor ganske urigtigt, naar man skal tale om denne Lov, at for-

dybe sig i Enkeltheder. Det eneste, det gælder om, er dette: Vil man være med til Forlig eller ej? Og da jeg i Gaar frasalt det, efter at andre havde talt om denne Sag, ønsker jeg i Dag at gøre nogle ganske faa Bemærkninger om det Forlig, som nu er sluttet. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at jeg anser det for en ganske naturlig Følge af den Politik, som han har drevet i de 4 sidste Aar. Jeg har aldrig ventet andet, end at den maatte gaa ud paa den Maade. Jeg har fra det Øjeblik, da det ærede Medlem indbragte Forslaget til Lov om Skatten, vidst, at dette maatte blive Enden. Jeg forstod de to første Samlinger, hvori han arbejdede sammen med Højre, paa den Maade, at Vaand skulde knyttes. Jeg saa en Valgdag komme, hvor Højre og det Parti, det ærede Medlem er Chef for, stemte sammen og havde fælles Kandidater. Det var mig ufatteligt derfor, at det ikke skulde kunne lykkes de ærede Medlemmer af Rigsdagen, som altsaa gik til Valg paa samme Basis, senere hen at blive enige. Saa fæste det mærkelige, at det ikke lykkedes i Fjor. Det ærede Medlem fulgte i Fjor den Taktik, at han lod gøre et vist Arbejde her i Tinget, ophobede en Mængde Forslag, som han bragte til en vis Afslutning, og saa sagde han til sine Tilhængere: ville I have disse Forslag, af hvilke mange ere gode — der var Jærnbaner, hvormed man kunde køre gennem Valgkredsene —, ville I have disse Frugter af Arbejdet, saa er der ikke andet for end at slutte et Forlig. Men enten vare Tropperne ikke tilstrækkelig indefærcerede, eller det ærede Medlem vovede ikke at gøre det med saa faa Tropper som i Aar — Forliget kom ikke i Stand. Jeg synes, det er bedst at lægge det hele paa Bordet, som det er.

Saa har det ærede Medlem fæstet Taktik. Han har i Aar fulgt den Taktik, at han aldeles intet har ladet udrette i den forløbne Samling. Det ærede Medlem har drevet en Visnepolitik, som jeg i alt Fald ikke har været med til i mange Aar. Det var det ærede Medlems ny Taktik: han lader aldeles intet ske; Samlingen gaar ganske blank ud; han er heldigvis saaledes stillet, at han kan true ærede Medlemmer med, at de miste ham, for han vil ikke længere være med, naar det ikke nu gaar i Orden; alt synes da bristet, hvis man ikke i den syvende Time gaar til Forliget — som ogsaa efter min Mening var den naturlige Afslutning paa den Enighed, der allerede var bragt til Veje mellem de to Grupper. Og denne Gang lykkedes det; Dagen i Gaar, som jeg anser for den betydningsfuldeste i